

Dan u Zagrebu

Svake godine naša škola organizira jednodnevni izlet u Zagreb za učenike trećih razreda gimnazije. Posjet zajednici Cenacolo u Vrbovcu i Dječjem domu „Zagreb“. Čak je i moj 9 godina stariji brat išao na tu ekskurziju. Dojmove s tog izleta čula sam, kako i od njega tako i od malo mlađih generacija.

Iako sam već dosta čula i o toj „komuni“ za ovisnike, a i o tome kakvo je stanje u domovima za nezbrinutu djecu bila sam zapanjena kada sam to vidjela vlastitim očima.

Najprije smo posjetili zajednicu Cenacolo. Ondje su nas odmah dočekala dva mlađa dečka, ne puno starija od nas. Isprva nikad ne bih pomislila da je ijedan od njih bio ovisnik, uopće nisu izgledali tako. Ispričali su nam svoje životne priče, što nije nimalo lak zadatak, stajati ispred pedesetaka neznanaca i potpuno im se otvoriti. No, zahvalna sam im na tome jer su mi otvorili drugačiji pogled na svijet. Prije sam mislila, jednom ovisnik – uvijek ovisnik, sad tek vidim koliko sam bila u krivu. Svi ljudi u toj zajednici odlučili su da se žele promijeniti i to su učinili, tamo su si stvorili svoj novi dom. Naši vodiči, momci koji su nam najprije ispričali kako su završili ondje, nakon toga pokazali su nam što se sve tamo radi. I mogu vam reći da se ima što raditi – od posla oko domaćih životinja pa sve do rada s keramikom. Nakon svega što sam vidjela i čula ondje, saznala sam ponešto i o sebi. Koliko god problema imali ne treba tražiti utjehu u kojekakvim opojnim sredstvima ili čak u kocki, znam, to zvuči kao nešto što vam roditelji govore svakodnevno, no kada čujete tako iskrene životne priče i shvatite da se to može dogoditi i vama drugačije gledate na svijet.

Nakon toga smo se zaputili u Dom za nezbrinutu djecu u Nazorovoju, no prije toga smo imali nešto slobodnog vremena. Zagreb je stvarno velik grad i teško se snaći u njemu, pogotovo ako si prvi put ondje. S prijateljicama sam obilazila trgovine i iako sam bila nestrpljiva oko posjeta dječjem domu i jedva sam čekala igrati se s mališanima, vrijeme je samo tako proletjelo.

Napokon smo stigli i u Dječji dom. Ondje nas je teta dočekala i ispričala nam što sve oni omogućuju toj djeci te kako su ta djeca tamo završila. Zatim nas je razdvojila na grupe i pustila nas da se upoznajemo i igramo s djecom. Svi su bili toliko preslatki i po mom mišljenju, premalo smo vremena proveli s njima... Ali tužan je bio rastanak, mislim da smo se svi raznežili i rastužili kada su nas gledali krupnim, tužnim okicama i rekli „a nemojte ići“.

S time je završila ekskurzija. Po meni je ovo bila najupečatljivija i smatram da će mi zauvijek ostati u sjećanju, jer sada nismo išli razgledati znamenitosti grada Zagreba već smo doživjeli jedno predivno iskustvo i saznali nešto novo o drugima, a i o sebi. Nadam se da nisam jedina koja je tako doživjela ovaj izlet i da je i drugima bila upečatljiva.